

A vezető, aki maga is vezetés alatt áll

„Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszlek titeket. Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt.”

(Márk 1,16-18)

Anselm Grün, német bencés szerzetes és népszerű lelki író, *Életet fakasztó vezetés* címmel írt egy könyvet, amelyben a bencés *Regula* házgondnokkal foglalkozó fejezetét elemezve ad vezetési tanácsokat olyan cégvezetőknek, akik talán nem is feltétlenül keresztyén emberek. Megvallom, már a könyv címe is nagyon megragadott: *Életet fakasztó vezetés...*

Milyen ez az életet fakasztó vezetés? Kik azok a vezetők, akiknek ez a dolguk, hogy életet fakasztó módon vezessék a rájuk bízottakat? A könyv előszavában Anselm Grün is ezzel a gondolattal indít: fontos, hogy maga a vezető is vezetés alatt álljon. Alapoz a szerző profán tapasztalatra is, hogy a vezetést akkor tanulhatjuk meg, ha magunk is megtapasztaljuk annak szebb és kevésbé szép oldalait, de azt is világossá teszi, hogy váltakozó szerepekben vagyunk vezetők és vezetettek napról-napra. Talán a cégemnél beosztott vagyok, de otthon az én vállaimon van minden döntésnek a felelőssége és amint belépek otthonom ajtaján, a családom lesi, hogy miként fogom megadni a délután vagy este ritmusát. És lehet persze mindez fordítva és kombinációban és számos más helyzetben is.

Számomra messzemenően nem kérdés, hogy azok, akik itt tanítanak, vezetők. Fiatal tehetséges gyerekek vezetői, akik félig-meddig már kezdik talán mutatni a felnőtté válás jeleit – különösen a gimnáziumban –, de még mindig rendkívül alakíthatóak, sérülékenyek, befolyásolhatóak. Talán keménynek látszanak és ellenállóak, de belül törékenyek, s óvnunk kell őket, mint a nemes porcelánt, mely felékesítésre vár. Az ismeretek és küzdelmek nemes díszére...

Furcsa, megható és talán meghökkentő is felismerni ezt, de tény, hogy ránk néző gyerekek példaadásra várnak. Továbbá válaszokra és útmutatásra. Ahogyan sokszor mi is; dacára, hogy már régóta átléptük a felnőtt kor küszöbét. Tudunk mi is tanácstalanok lenni, elakadni, félni.

Jézus elhívó szava: *kövess engem*, kicsit olyan, mint amikor a testnevelő tanárok a legnagyobb határozottsággal felsorakoztatják a zsidó, futkározó kipirult gyerekeket. Nagyon tisztelem és gyermekkorom óta csodálom az Ő határozottságukat! Ha szó szerint olvasnánk a görög szöveget, így hangozna: „*uzsgyi mögém!*” – ne gondolkozz, ne kombinálj, csak szedd a lábad! És milyen érdekes, hogy ha teszi az első, s a mögötte levő és a többi szép sorban, akkor csatasorba áll a csapat (akárcsak az evezők a sárkányhajóban).

Ha kész vagyok én is azok nyomába lépni, akik már Jézus mögött haladnak, azt fogom hamarosan észrevenni, hogy már nem a sor végén kullogok, hanem mögöttem is sorakoznak mások. Vezetett vagyok, követve az előttem haladót és a csupa nagy betűs VEZETŐT, és vezető is, hiszen mások az én hátam mögött haladnak. Vezető, aki maga is vezetés alatt áll...

Urunk, Te adtad a feladatot, a megbízatást, hogy vezessek – kérek, légy az én életem Vezetője, hogy akik engem követnek Téged kövessenek és így áldott célhoz vezethessem mindazokat, akiket rám bízta! Ámen.